

תת"ע 11638/12/20 - דניאלה שולנבורג אורטנר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באילת

תת"ע 11638-12-20 מדינת ישראל נ' שולנבורג אורטנר
תיק חיצוני: 30500290157

בפני מבקשת כבוד השופטת, סגנית הנשיא נועה חקלאי
דניאלה שולנבורג אורטנר

משיבה מדינת ישראל

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקשת ביום 25.3.21 וזאת בהתאם לסמכותי מכח סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982.
2. כנגד מבקשת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית, עבירה בניגוד לסעיף 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה. העבירה מיום 21.1.20 מבוססת על צילום הרכב ויוחסה למבקשת מכח בעלותה ברכב שצולם.
3. המבקשת הוזמנה לדיון שהתקיים ביום 25.3.21 ההזמנה נשלחה בדואר רשום לכתובתה וחזרה בציון "לא נדרש". בתיק סרוק אישור המסירה הרלוונטי.
4. לטענת המבקשת לא התייצבה לדיון שכן לא קיבלה זימון או כל הודעה אחרת אודות מועד הדיון בעניינה. עוד טענה כי לא החזיקה את הטלפון הנייד בידה אלא הטלפון היה מונח על ירכה שכן המתקן הקבוע נשבר.
5. המשיבה התנגדה לבקשה, לדבריה אין בטיעוני המבקשת כדי להצדיק את אי התייצבותה לדיון, עוד נטען כי בניגוד לדברי המבקשת, הרי שמהתמונה עולה כי המבקשת כן אוחזת בטלפון בידה, והטלפון אכן מונח על ברכיה.
6. המשיבה התבקשה להעמיד התמונה לעיונו של בית המשפט אך בחרה שלא לעשות כן.

דין

עמוד 1

7. בדיון בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקשת על בית המשפט לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים שלהלן:

האחד - סיבה מוצדקת להימנעותה של המבקשת מלהתייצב לדיון במועד.

השני - אם יגרם למבקש עיוות דין, במידה ולא ינתן לה יומה.

טעמים אלה אינם מצטברים. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל** (2.10.03), פסקה 8:

"יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערן של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט ייעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו...".

8. אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (25.3.18) (להלן - **רע"פ סאלם**):

"אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון כאמור הוא החריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה"

ובהמשך:

"כאשר הורם הנטל הראשוני לקיומו של חשש לעיוות דין אשר נגרם למבקש, ישקול בית המשפט אם לקיים דיון בנוכחות הצדדים על מנת לבחון את תקפותה של הטענה, או להחליט, גם מבלי לקיים דיון כזה, על ביטול פסק הדין וניהול המשפט מראשיתו".

9. בעניינה של המבקשת, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון. ראו בעניין זה ע"פ (באר שבע) 5445/08 **להב שמואל נ' מדינת ישראל** (26.10.08) וגם ע"פ (ירושלים) 2224/08 **מוסברג עופר נ' מדינת ישראל** (30.10.08).

10. בחנתי את טענותיה של המבקשת: המבקשת טענה כי לא קיבלה זימון לדיון אולם מנגד, המשיבה צירפה לתגובתה אישור מסירה המלמד כי הדוח נשלח למבקשת בדואר רשום. על פי אישור המסירה שצורף, הודעת הקנס נשלחה לכתובת המבקשת כפי שנרשמה על ידה בבקשתה להישפט. דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש", ועל כן, רואים אותו

כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (רע"פ 106/15 עו"ד קריב נ' מדינת ישראל (20.1.15)).

משהוכיחה המשיבה כי ההודעה נשלחה כדיון, עובר הנטל לפתחה של המבקשת להוכיח כי לא קיבלה את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בה ולא עקב הימנעותה מלקבלן.

בעניין זה אין לי אלא להפנות לרע"פ 8427/17 רע"פ סאלם:

"כאשר דוח העבירה, ההזמנה לדיון או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות. "

11. המבקשת טענה כי לא קיבלה את הדואר, אך טענתה זו נטענה בעלמא ללא כל תמיכה ראייתית. ומשכך, המבקשת לא עמדה בנטל הרובץ לפתחה לסתור את "חזקת המסירה" הקבועה בחוק.

12. באשר לעיוות דין:

גם אם נכונה טענת המבקשת כי לא אחזה בטלפון בידה, אלא הניחה אותו על ירכה (כאמור ב"כ המבקשת טען כי בתמונה אף נראית המבקשת אוחזת בטלפון גם בידה בעת שהוא מונח על ברכיה - תמונה שלא הוגשה לעיוני). אין בכך כדי להביא לזיכוייה של המבקשת.

נהפוך הוא, שכן, תקנה 28(ב)(2) לתקנות קובעת שניתן להשתמש בטלפון באמצעות דיבורית, כאשר דיבורית מוגדרת באופן הבא:

"דיבורית" - התקן המאפשר שימוש בטלפון בלא אחיזה בו

ובלבד שאם ההתקן מצוי בטלפון, הטלפון יונח ברכב יציב המונע את נפילתו;
(ההדגשות שלי - נ.ח.)

טלפון אשר מונח על רגל או ירך או ברך, אינו מונח באופן יציב המונע את נפילתו, כך שגם אם המבקשת, על פי טענתה, השתמשה בטלפון כשהוא מונח על ירך, וגם אם השימוש היה בתוכנת ה"וויז", הרי שלא השתמשה בו באופן המותר על פי חוק, שכן הטלפון לא היה מונח באופן יציב המונע את נפילתו.

13. בית המשפט מחויב ליתן ביטוי לעקרון סופיות הדיון ולא להשתמש בסמכותו להאריך מועדים כדבר בשגרה.

ראו בעניין זה ע"פ(באר שבע) 4252/07 נאוה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07):

" לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שמגר בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט(3) 279]. על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט".

14. לאור האמור, משלא שוכנעתי כי היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותה של המבקשת לדיון, משלא שוכנעתי כי יגרם למבקשת עיוות דין במידה ולא יינתן לה יומה, גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדיון על פני נסיבותיה האישיות של המבקשת, ולפיכך לא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשה.

15. הבקשה נדחית.

16. המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ח אב תשפ"א, 27 יולי 2021, בהעדר הצדדים.